

[Industriministeren]

slutning til, at skal der på noget tidspunkt laves en hvidbog – hvad jeg ikke tør hævde der ikke skal, en sådan situation kan meget vel opstå – skal det under alle omstændigheder ske i form af et lovforslag vedtaget i dette folketing, således at vi er sikre på, at resultatet af hvidbogen kan stå for den nærmere prøvelse, der er knyttet til, at forklaringer er afgivet under vidnepligt, og at tavshedspligten har været suspenderet.

Wilhelm (VS):

Hr. Rahbæk Møller sagde, at som forslaget nu ser ud, efter at SFs ændringsforslag er stemt ned, drejer det sig kun om et hjørne af begivenhederne, og det har han selvfølgelig ret i. VS vil ikke desto mindre stemme for retsforbundets forslag. Det er et hjørne, ja vel, men det er da ikke noget uvigtigt hjørne. Det er også inden for dette hjørne, at vi i årevis har søgt at få lidt kendskab til, hvad det egentlig var, der foregik. Vi har f. eks. ikke kunnet få oplysninger om de betingelser, der er stillet i forbindelse med kreditgivning fra statens side. Vi har fået opklaret – og det er alt, hvad vi har nået ved opklaringsforsøgene – at staten overhovedet ikke havde undersøgt hovedaktionærens økonomiske forhold, før man gik ind i de første betydelige garantiordninger. Man havde ikke undersøgt – eller bare registreret – at hovedaktionæren havde nogle nærmest lammende forpligtelser i forhold til sit tidligere firma DCK, som var gået nedenunder og hjem. Man havde ikke undersøgt eller registreret, at hovedaktionæren i årevis havde undladt at opfylde aktieselskabslovens krav om indgivelse af regnskaber til registeret. Man havde ikke undersøgt, hvordan det egentlig forholdt sig med Egtofte, og hvad de selskaber ellers blev kaldt, som var de egentlige ejerfirmaer i den konstruktion, som hovedaktionæren stillede op, og man havde altså som sagt overhovedet ikke gjort sig nogen ulemphed for at finde ud af, hvordan den pågældendes skatteforhold var, om de var bragt i orden, eller hvordan det i det hele taget stod til. Det eneste, vi hidtil har hørt om det, er, at regeringen og de skiftende ministre for dette område har sagt, at det vedkom heller ikke sagen, før det måtte være en vurdering af den pågældende virksomhed, der var afgørende – som om den kunne løsgøres fra hovedaktionærens

person og personlige økonomiske forhold i dette tilfælde.

Vi mener altså, at dette ganske vist kun er et hjørne, og vi beklager, at man ikke kunne blive enig om SFs formulering af kommissoriet, eller hvad vi skal kalde det, for en sådan hvidbog, men immervæk vil vi stemme for dette.

Jeg kan ikke lade være med at kommentere det betækningsbidrag, som socialdemokraterne har afgivet i denne sag. Der står i betækningsbidraget, at flertallet inden for flertallet – og så er det alene socialdemokraterne – er bekymret over det begivenhedsforløb, der har været, og at man gerne vil kende den fulde sandhed, men når det kommer til stykket, vil man altså ikke. Så skriver man til sidst, at man ikke vil udelukke, at det på et tidspunkt kan blive nødvendigt at sætte en undersøgelse i værk, og i så fald vil man tage initiativet.

Jeg synes, det er interessant, for hvad er det for betingelser, der skal være opfyldt først? Industriministeren benægter ganske vist, at betingelsen i realiteten er, at arbejdspladsen skal være lukket først, men jeg kan ikke se, at der er nogen som helst anden logik i det, socialdemokratiet siger her – og har sagt, vel at mærke, i de sidste 5 år – end at betingelsen for, at man vil undersøge noget som helst, er, at arbejdspladserne er nedlagt først. Præcis de samme argumenter, hørsynet til, at det er en følsom virksomhed, at enhver undersøgelse af økonomisk kriminalitet eller lovlige transaktioner, som kunne være betænkelige, vil kunne skade denne virksomhed, har været brugt i enhver situation, siden starten blev givet med GIMCOs kursbetalingsstandsning og Bonde Nielsens overtagelse af aktierne i foråret 1973. Da vi tog det op i sommeren 1975 over for den daværende handelsminister og også over for den daværende justitsminister, Orla Møller, var det præcis de samme begrundelser, der blev givet for, at man ikke ønskede at gøre noget ved sagen. Da vi tog det op senere, som jeg lige har refereret, i forbindelse med den meget store offentlige debat, der var om de efterhånden helt groteske transaktioner, der blev foretaget omkring B & W, og hvor det samtidig kom frem, at hovedaktionæren havde disse forpligtelser over for DCK, og at hovedaktionæren i årevis havde undladt at indgive de lovpligtige selskabsregnskaber til ak-